rändajate willetsat luggu, ütteldes: „Kristus on ennast mulle uñenäus ilmutanud, kus ta mulle käsku andis wälja minna, kõigest Ilmast ristirahwast pühha aua priuse eest sõtta kutsuma.“ Papst kulis wagga mehhe palwet, akkas asja pikkemalt läbbi mõtlema ja wõttis warmalt nõuuks, Ohto polist ristirahwast kirriko orjusses Ommiko pole likuma toimetada. Teña läkkitas Petri Italia maalt läbbi Prantsuse male, kus pühha sõa-süttitaja ühhest linnast teisi minnes rahwale sedda käsku piddi kulutama, mis ta Kristuse käest olli sanud; nõnda piddi rahwa meel selle wasto ette walmistatud sama, mis Urban isse neile iljemine tahtis kulutada. — Kuulsa pühha aua rändaja niñe kitus jookssis kui tuul teña eel, ja kõigis paigus, kuhhu ta tulli, piddas rahwas tedda juñalikuks kässokandjaks. Jubba Peetri eñese wäljasspiddine kujjo piddi kulutut sõña külwi rahwa süddametes kinnitama. Otsego lukrohi lahjaks läinud, nälja, jääo ja pikka pina kandmise läbbi, jallad paljad, pealaggi warjuta, narrakad ilbud kehha katteks, kõis wõ assemel niude ümber ja risti lõbud Lunnastaja kujjo käes, tõttas ta eesli seljas sõites ühhest paigast teise. Agga teña jutluse jõe laened ja süggawast kulmuaukutest wälja paistew silmade tulleläik tungis kui nool kuuljatest läbbi; teña tuline usso-õppetuse armastus ja walli ello kombe sundis iggameest immeks pannes teñale auu andma. Peter teggi jutlust kirrikutes, risttedel ja maanteel, ja teña wõitlik juttustamise kombe teggi kõikide

meled ellawaks. Pühha sõa wasto walmistades, otsisid weel alli juustega wañad raugad endised roostetanud sõariistat wälja, ja lapsed püüdsid iggapääw käerammu toetada, et jõuaksid odda kanda.

Papst Urban näggi rõemuga kihhisewat rahwa likumist, nis teña Kallewi-poea mõtte arwamise tõeks piddi teggema. Paasto kuul 1095 andis ta käsku, et kõik waimolikud ja ilmlikud wallitsejad Piatsentsi linna kokko piddid tullema; seal koggus nipalju waimolikusi ja muid issandaid kokko, et ükskes wõimalik olli laggedal taewa al nõuu piddamist ette wõtta. Papsti tulline jutlus ristirahwa koggoduse asjust süttitas kõikide meled ellawaks. Mõningad tõutasid jubba siin wande sõñaga uskmata rahwa wasto sõddima minna. — Sealt tõttas nüüd papst Prantsuse male. Ka siin kutsuti, Talwe kuul 1095, suur ulk rahwast Klermonti linna kokko, kuhhu ka warmas Apostel Peter olli tulnud. Suur linna liggidal lagge olli piiskoppitega, würstitega, issandatega ja rahwaga ülleültsa kattetud, ja kui paapsti jutluse wolamine lahti peasis, mis pühha sõameestele surremata orjuse õnne ja iggawest palka taewas, pattude andeks andmist ja allastust Juñala kohto ees, tullewäe sõñaga kulutas, seal ei jänud ükski silm eñam kuiwaks egga ükski palge külmaks; tuhhat ealed kissendasid ühhest suust: „Juñal tahhab sedda! Juñal tahhab sedda!“ — Kui paapst jutluse lõppetanud, seal astusid kaks üllemad piiskoppi, Ademar ja Willem, teiste ulgast wälja,